

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2. Quæ sint corrigenda

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

oculo fratris tui: quasi ad rem nostram diceret: qui in anima habet scandalosi peccati trabem, non habet aspectum sufficientem, nec iudicium tranquilum, quale opus est habere, ad aliorum peccata corrigenda: prius itaq; agat de suis curacione, & tunc licebit etiam reliquos curare. Aptè autem tali conuenit nomen hypocrita: quia saluum correctio non prouenit ex charitate; sed ex superbia; & quia cupiunt haberi iusti, cum peccatores reprehendant: aut certè verbis, quæ proferunt, ostendunt se iustos: cum tamen sint cæteris peiores. In qua re (vt ait S. Augustin.) vsurpant sibi munus iustorum, quibus incumbit vitia reprehendere.

§. 2. Qua sint corrigenda.

MATERIAM Correptionis proposuit Christus Dominus noster, cum dixit: *si peccauerit in te frater tuus &c.* in quibus verbis omne genus peccatorum continetur. quamuis, si literæ corticè inspiciamus, videatur solū loqui de illis peccatis, quibus infertur iniuria ipsi corripienti: de quibus potest ipse delinquentē corripere: nō animo honorem suū præcipuè tuendi; sed desiderio lucrandi animā fratris sui: eum impellendo ad penitentiam & satisfaciendum pro sua culpa; vt eius veniā obtineat. Et hūc sensum videtur S. Lucas respexisse, cū dixit: *si peccauerit in te frater tuus increpa illum* & *si penitentia egerit, dimitte illi. Et si septies in die peccauerit in te, & septies in die conuersus fueris ad te, dices: paenitet me, dimitte illi.* In quæ verba SS. Ambrosius & Chrysostomus aiunt: Christum D. N. voluisse nos permouere ad cōdonandas iniurias, quibus ab alijs sumus affecti: monentes cū charitate afficiētē nos iniuria, vt illū peccati sui peniteat, & se emēdet. Et in eundē sensū ait S. Augustinus, quare illū corripis? quia tu doles quod peccauerit in te: absit. Si amore tui id facis, nihil facis. Si amore illius facis, optimè facis. Vt autē maiorem in eum charitatem ostendas, dixit Saluator: *vade corripe eū*: hoc est, ne expectes donec ille ad te veniat petere veniam; sed vade tu, & illum quare: sicut medicus ad infirmū accedit; & corripit eum, vt à vulnere, quo se ipsum læsit, sanetur: nā iniuria, qua te affecit, se ipsum læsit: tu autem, si patienter iniuriā tulisti, mālisti illa sus. Et ipse æquiori animo feret priuatā tuā admonitionem; attēdens, te seruādi eius honoris causā non manifestare eius culpā. Et cū dicit Dominus: *vade*: etiam insinuat, non semper expedire fratrem corripere statim, atq; ille peccauit: quando scilicet adhuc furor passionis feruet: sed tūc expedit tacere, & iniuriā tolerare; & parū expectare donec motus exacerbationis cōquiescat; tempus q; habeat, pacatè aduertēdi iniuriā nobis illatā: & tunc opportunè quærendus est, vt corripiatur. Eum in modū, quo Deus D. N. cum peccauit Adamus expectauit, donec ille aduerteret, se b esse nudum; & nuditatem suam erubesceret, & cooperiret se folijs ficus: vt postea eum pro meritis corripere, vt se emendaret. Et quamuis non parua sit

Li. 2. de ser. Domini in monte e. 29 tom. 1

a Luc. 17. 3. In Luc. 1. 17 Hom. 6. in Mat. 10. 2. S. Hieron. Mat. 8. 10. 9 Salm. 107. 4 par. 2. Tr. 11 Sermon. 16. de Verb. Dom. tom. 10.

S. Aug. li. 1 de Ciuit. 8. 9 S. Dorotheus serm. 17.

b Ge. 3. 2. 7

virtus, patienter tolerare iniurias; easque condonare petenti humiliter veniam: Religiosi tamen, maioris perfectionis sectatores, non debent hoc solo esse contenti: siquidem in eodem conuentu habitant, aguntque inter se mutuo tanquam fratres: sed qui iniuriam accepit, misereri debet animæ eam inferentis: & si intellexerit, beneuolam suam correptionem fore aptum medium ad eum lucrandum, debet illum querere; & hoc antidotum applicare, ne pereat.

c Zach. 2. 8.

Serm. 16 de
verb. Dom.
tom 10.
d 1. Cor. 12.
16.

2. 2. q. 47. a.
10. ad 2.

Ser. 16. ait.

Sed ulterius progreditur vis huius præcepti fraternæ correctionis: extendit se enim ad omnia peccata, quæ fiunt contra Dei Maiestatem; cuius iniuriam, si perfecta cum charitate diligimus, debemus propriam nostram repurare. Si enim eius erga nos amor in causa est, cur dicat: *qui tetigerit vos, tangit pupillam oculi mei*; & qui vos persequitur, persequitur me: & qui vos contemnit, me contemnit. Equum erit, nos ita esse cum Deo charitate coniunctos ut qui ipsius honorem tangit, aliqua eum iniuria afficiendo: iudicemus etiam cum, oculorum nostrorum pupillas tetigisse; & qui ipsum contemnit, repuemus, etiam nos contempisse. Et eandem ob causam (ut ait S. Augustinus) quodcumque peccatum in proximos admissum, censendum est etiam commissum contra nos: siquidem amor facit nos vnum cum illis, & omnes sumus eiusdem corporis membra. Et ut ait Apostolus: *si quid patitur vnum membrum, compatiuntur omnia membra*. Ex quo fit, ut cum peccatū est contra bonum commune: multo amplius censendum sit, esse contra nos ipsos. Nam (ut ait Sanctus Thomas) bonum communitatis est bonum meum; & nostrum dependet à bono communitatis, cuius nos partes sumus.

OMNIA hæc peccata continentur illo verbo *si peccauerit in te frater tuus*. Nam quicumque peccat contra Deum, aut proximum, aut contra bonum commune Ecclesiæ vel Religionis, *peccat contra te*; & omnia illa sunt materia correctionis. Sed voluit Dominus noster hac loquendi forma ut: *si peccauerit in te*; ut doceret (ait Sanctus Augustinus) certò sciendum esse, quòd peccatum corrigendum, sit admissum. Idem enim est dicere *in te*, quòd in oculis tuis, aut in conspectu tuo, aut te sciente: sic enim culpa sua te afficit iniuria, quasi in despectum illam inferens in oculis tuis. Et quoniam Christus Dominus noster loquebatur de occulto peccato, dixit tantum: *si peccauerit in te*: nam qui in præsentia multorum peccat, in multos peccat: & culpa sua multos offendit, sicut dictum est.

DENIQUE licet præcipua correctionis materia sint peccata lethalia contra Præcepta aut vota, ob graue damnum, quòd adferunt: est tamen etiam correctione digna, præcipue inter Religiosos, frequentia peccatorum venialium, defectuum, & imperfectionum contra Regulas; & multo amplius, quando ex eis feruor imminuitur; & obseruantia ac disciplina Religiosiana

tunc

tunc iam damnatum esset graue, contra commune Religionis bonum. Quamuis enim non multum noceat, quod vnus aut alter silentium frangat: si tamen is defectus in omnes irrepat: id verò valde perniciosum esset tot communitati: nam huius Regulæ contemptus sensim introduceret contemptum reliquarum, & Religiosam relaxaret disciplinam.

§. 3. Quando occultè, & quando publicè correptio sit adhibenda.

CORRIPIENDI modum præscripsit Saluator noster, cum dixit: *corripe eum inter te & ipsum solum*: non manifestando alijs peccatum, quod tu solus nosti; quia vel te tantum præsentè, vel scientè factum est. Ea enim est Christi Domini nostri voluntas: vt omnes studeant seruari in magno secreto aliorum delicta; & magnam habere rationem honoris proximorum; & quidem multò maiorem, quàm bonorum eius fortuna. Cum etiam dixerit Salomon: *melius est nomen bonum, quàm diuitia multa*, b *& quàm unguenta pretiosa*; Et Ecclesiasticus, *c curam habe de bono nomine: hoc enim magis permanebit tibi, quàm mille thesauri pretiosi & magni*. Nominatim autem in Religionibus plurimi fit bona fama & opinio tam ad frænanda vitia, quàm ad excitandum animos ad virtutes, & ædificandos ac promouendos alios in bono. Quare, qui occulta correptione mederi potest culpæ, quam solus ipse nouit: non debet eam cum infamia delinquentis, alijs manifestare: id enim non esset mederi, sed deteriorem, magisq; noxiam eam reddere. Qui enim culpam admittit, vt suum tueatur honorem, negabit culpam, cuius eum mones, & irritabitur contra te, quasi eum infames. Est quoq; lex naturalis: *d quod tibi non vis fieri, nec iusticias proximo*. Cùm igitur in hoc casu, iure tuo nolles, alterum manifestare tuos defectus: nec tu debes aliorum defectus manifestare.

HINC excipiendi sunt particulares aliqui casus, qui magis hoc declarant, & moderantur. In primis enim (vt S. Augustinus ait) obligatio hæc non habet locum, quando ipsum peccatum est publicum: nam qui coram multis peccauit, ideoque illos offendit: dignus est, qui corripiatur & reprehendatur in præsentia omnium: iuxta illud Apostoli: *e peccantes, coram omnibus argue: ut & ceteri timorem habeant*. Et in Leuitico dixit Dominus: *f non oderis fratrem tuum in corde tuo, sed publicè argue eum; ne habeas super illo peccatum*. Quamuis verum sit: quòd etiam, cum peccatum est publicum, correptio sit utilior, quæ fit in occulto: vt peccantis emendatio sequatur: licet, quando etiam quaeritur aliorum timor, & profectus, aut peccator est obstinatus, meritò debeat publicè corripi.

HINC etiam prouenit, vt quando priuata correptio non sufficit ad emendationem delinquentis: progrediendum sit ad publicam, vt *corripiatur coram*

a Prou. 12. 1.
b Eccl. 7. 1.
c Eccl. 4. 15

d S. Tho. 2. 2. q. 35. a 7.

d Tob. 4. 16.

I. Ser. 16. sup. c. i.

c 1. Ti. 5. 20
f Len. 19. 17